

[Socialministeren.]

sættelse af kvalificerede specialister og indførelse af en moderne praktisk-teoretisk uddannelse af plejepersonale, således at behandling, undervisning, oplæring m. v. har kunnet forbedres betydeligt. En systematisk forskning er igangsat.

En meget væsentlig forudsætning for hele forsorgens udbygning er imidlertid en forbedring og modernisering af de bygningsmæssige rammer.

Denne udbygning har foreløbig på lovgivningsområdet givet sig udtryk i loven af 11. juni 1959 om udbygning og ombygning af åndssvageinstitutionen Lillemosegård med Gl. Mosehus (nu børnebyen i Vangede), de to love af 16. juni 1962 om udvidelse og ombygning af institutionerne ved forsorgscentret i Sønderjylland og om opførelse af skoler under statens åndssvageforsorg, loven af 18. december 1963 om udvidelse og ombygning af institutionerne for forsorgscentret for Sydøstjylland (Brejning) og sidst loven af 14. april 1966 om oprettelse af en centralinstitution for forsorgscentret for Fyn m. v.

Det foreliggende lovforslag må ses som næste led i denne udbygning.

I lovforslagets bemærkninger — hvortil jeg henviser — er nærmere gjort rede for institutionsforholdene inden for forsorgscentret for Sydøstsjælland. Dette center er skabt omkring et tidligere tuberkulose-sanatorium, som naturligt nok ikke i dag er egnet som ramme om det meget krævende diagnosticerende og behandlende arbejde, der er et centralt led i forsorgen for hver enkelt patient. Dette arbejde kan kun på fuldt betryggende måde varetages af en moderne, veludrustet institution, som er placeret således, at der er let adgang til hjælp og bistand fra et fuldt udbygget hospitalsvæsen.

Det er naturligt, at statens åndssvageforsorg vil udnytte den nuværende centralinstitution Evensølund også efter opførelse af en ny centralinstitution i Næstved. Evensølund vil med forskellige overkommelige ændringer kunne blive et udmærket alderdoms- og plejehjem for voksne åndssvage. Udgifterne til indretningen er ikke omfattet af lovforslaget, men vil til sin tid blive søgt på de årlige bevillingslove.

Med hensyn til enkeltheder i den foreliggende plan om opførelse af en centralinstitution i Næstved tillader jeg mig i øvrigt at henvise til den omdelte betænkning, afgivet af et af bestyrelsen for statens åndssvageforsorg nedsat planlægningsudvalg, og til det af arkitekten udarbejdede program, der ligeledes er omdelt.

Jeg vil dog gerne fremhæve, at byggeriet efter forslaget skal gennemføres som et fortløbende elementbyggeri i beton, baseret på et 6 m modul og under anvendelse af moderne planlægningsmetoder.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om offentlig forsorg. (Adgang til hjælp under arbejdsløshed og hjælp til forsørgelse af børn i hjemmet)*.

Forslaget sigter på at gennemføre ændringer inden for tre af forsorgslovens områder.

Det foreslås således at lette adgangen til hjælp under arbejdsløshed og at give forsørgere, som har særlige udgifter til et handicappet barn i hjemmet, mulighed for hel eller delvis dækning af disse udgifter. Endelig foreslås en forenkling af bestemmelserne med hensyn til udbetaling af børnebidrag.

Forslaget om lettere adgang til hjælp under arbejdsløshed må ses i forbindelse med det forslag til ændringer i arbejdsløshedsloven, som er vedtaget af tinget i går.

Det forekommer rimeligt, at man, samtidig med at man forbedrer forsikringsydelsen, gør det nemmere at få en tillægshjælp, når forsikringsydelsen ikke er tilstrækkelig. Dette kan ske ved ændringer i forsorgslovens § 49 og § 58.

De sociale forsikringsydelser er fastsat efter de sædvanligt forekommende tilfælde, og der kan selv efter de forbedringer, der nu gennemføres i arbejdsløshedsloven, blive brug for at supplere de generelle ydelser. Som eksempel kan nævnes det tilfælde, at en arbejdsløs har store forsørgerbyrder.

Som beskæftigelsesforholdene er i disse år, skulle reglerne ikke ofte blive anvendt,

[Socialministeren.]

men det er ønskeligt at kunne give de arbejdsløse den yderligere sikkerhed, som bestemmelserne vil betyde.

Det andet forslag går ud på at gøre det muligt at hjælpe en familie, der i hjemmet har et handicappet barn. I mange tilfælde vil hjælp til et sådant barn kunne gives gennem særforsorgen, men også når der ikke er grundlag for at inddrage et barn under særforsorg, kan det være rimeligt at give hjemmet en økonomisk støtte, fordi forsørgelsen af barnet medfører særlige udgifter for familien.

Spørgsmålet har tidligere været fremme. Jeg kan erindre om, at det blev rejst af folketingsudvalget vedrørende de ændringer i revalideringsloven, som blev gennemført i sidste samling. Jeg finder det ønskeligt at benytte denne anledning til nu at optage en bestemmelse i forsorgsloven. Som bestemmelsen er formuleret, skal hjælpen afpasses efter det enkelte tilfælde, og med placeringen i forsorgsloven følger også, at der må være tale om en individuel bestemmelse.

Der er altså ikke tale om en fast, ensartet ydelse. Som jeg gav udtryk for i et svar på et spørgsmål i tinget forleden fra fru Lis Møller, må det være rigtigt først at gøre nogle erfaringer med hensyn til en ydelse, afpasset efter den enkeltes behov, før man tager stilling til, om der er grundlag for at give regler om en fast ydelse.

Den tredje bestemmelse i lovforslaget vedrører administrationen af reglerne om børnebidrag. Tinget behandler for tiden et lovforslag om børnetilskud og andre familiefordelinger og i forbindelse dermed et forslag om ændringer af forsorgsloven. Hvis disse forslag gennemføres, skal de træde i kraft den 1. juli 1968.

En af de bestemmelser, der vil gå ud af forsorgsloven, er reglen om, at man for at få udbetalt et børnebidrag skal forevise en leveattest for barnet. Det er en regel, som giver en del ulejlighed for dem, der skal have bidrag udbetalt, og som også

nu må anses for overflødig. Det foreslås derfor, at denne bestemmelse allerede nu fjernes fra forsorgsloven.

Om enkeltheder i lovforslaget skal jeg i øvrigt henvise til bemærkningerne til forslaget, og jeg skal anbefale forslaget til velvillig behandling i tinget, således at loven kan træde i kraft den 1. april i år.

Forsvarsministeren (Victor Gram): Jeg har hermed den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om samarbejdsregler i forsvaret.

Forslaget bygger på et grundigt arbejde i et udvalg, som blev nedsat i slutningen af 1964. Udvalgets opgave var at undersøge og fremsætte forslag vedrørende bl. a. befalingsmandsuddannelsen og arbejdsklimaet i forsvaret.

Lovforslaget er baseret på udvalgets 2. delbetænkning, som blev offentliggjort i september 1966. Denne betænkning er omdelt til tingets medlemmer, og jeg skal derfor nøjes med at omtale nogle hovedpunkter i lovforslaget. I øvrigt skal jeg henvise til betænkningens indhold, bemærkningerne til lovforslaget og de bilag, som ledsager dette.

Lovforslaget har i sin udformning karakter af en rammelov og afviger således fra udvalgets forslag. En række mere tekniske bestemmelser er overført til det udkast til kundgørelse for forsvaret, der er bilagt lovforslaget. Dette skulle — i øvrigt i overensstemmelse med forslagens ånd — bl. a. lette en senere tilpasning til de erfaringer og den udvikling, som må forventes. Tilsammen er lovforslaget og det nævnte udkast til kundgørelse i overensstemmelse med udvalgsforslagets indhold.

Forsvarschefen har ikke haft bemærkninger til lovforslaget, der i øvrigt er tiltrådt af hærkommandoen, søværnskommandoen og flyverkommandoen.

Grundtankerne i lovforslaget er udtrykt i § 1, hvorefter der skal etableres samarbejdsordninger overalt i forsvaret. Formålet skal i alle tilfælde være at fremme